

СВІТАНОК

Глашатай прис утності Христа



Журнал «Світанок»

Липень 2026

Зміст

НАЙЦІКАВІШЕ В «СВІТАНКУ»	2
ЦЕРКВА – ЧАСТИНА 1	2
МІЖНАРОДНІ БІБЛІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ	15
ВІРУЮЧИЙ СОТНИК.....	15
ВІДНОВЛЕННЯ ПЕТРА.....	18
ІСУС ЗУСТРІЧАЄ ЗАКХЕЯ.....	21
МАРІЯ – ВІРНА МАТИ	24
ХРИСТІЯНСЬКЕ ЖИТТЯ ТА ВЧЕННЯ	27
ОБРАЗ БОЖИЙ.....	27

Слідкуйте за текстом у вашій Біблії!

Церква — Частина 1

«Ти – Петро, і на цій скелі Я збудую Свою Церкву, і сили смерті не переможуть її».
Матвія 16:18

Існує багато церков, які називають себе християнськими, мають найрізноманітніші назви та дотримуються різних вірувань щодо вчень Ісуса та його апостолів. Коли ми розглядаємо ці розбіжності в поглядах, на нашу думку, цілком доречно запитати, що Біблія говорить нам про те, що таке церква насправді, і яке божественне призначення вона має. Чи є якийсь спосіб дізнатися, яка церква є істинною, чи всі конфесійні групи разом складають істинну церкву?

Слово «церква» не зустрічається в Старому Завіті, а вперше в Новому Завіті його вжив Ісус, коли сказав Петру, як зазначено у вступному вірші, що «сили смерті» не переможуть її. У цьому вірші слово «церква» є перекладом грецького слова «екклесія», що означає «покликання» або «вибір». Ісус сказав своїм учням: «Я вибрав вас із світу» (Іван 15:19). По суті, церква — це спільнота людей, які, прийнявши запрошення Христа, відокремилися від світу.

Церква — це не будівля, хоча слово «церква» часто вживається для позначення місця, де збирається громада. Якби вираз «будинок зборів» був більш поширеним для опису фізичного місця зібрання громади, це могло б

допомогти зменшити деякі непорозуміння, що існують щодо справжнього значення самого слова «церква».

Під час свого служіння Ісус вжив слово «церква» лише тричі. Один раз — у зауваженні до Петра; і двічі — в іншому випадку, коли навчав своїх учнів, як правильно поводитися з непорозуміннями, що можуть виникнути між ними (Матвія 18:17). Наступного разу це слово з'являється в Діях 2:47, після розповіді про три тисячі людей, які прийняли Христа завдяки проповіді Петра в День П'ятидесятниці. Це просте твердження, яке лише говорить, що «Господь щодня додавав до церкви тих, хто мав спастися».

У цьому простому констатуванні факту є місце для роздумів. Лише в День П'ятидесятниці три тисячі людей приєдналися до «церкви», і після цього «щодня» з'являлися нові навернені, проте немає жодних згадок про будь-які офіційні обряди посвячення, окрім водного хрещення. Усі ці навернені були євреями. Коли під впливом переконливого служіння апостола вони визнали, що Ісус, якого їхні провідники розіп'яли, був справді обіцяним Месією, вони повірили в Нього і прийняли хрещення.

Все було так просто! Пізніше, коли кількість учнів зростає і вони збиралися для взаємного збудування, ці групи людей називали церквами. У Діях 11:22 ми читаємо про «церкву, що була в Єрусалимі». У Римлянам 16:5 Павло вітає «церкву, що в їхньому домі», тобто в домі Прискили та Акили.

З цих текстів ми робимо висновок, що в ті ранні дні християнства кожна група віруючих, незалежно від її розміру та місця розташування, вважалася церквою. Дійсно, це була церква, бо кожне таке зібрання віруючих складалося з тих, хто через Євангеліє був покликаний відокремитися від світу та йти слідами Ісуса.

Ці окремі групи не мали конфесійних назв. Їх ідентифікували за місцем розташування, називаючи церквою в Єрусалимі, церквою у Філіппах, церквою в Римі або, як у деяких випадках, церквою, яка проводила свої зібрання в домі того чи іншого віруючого.

У 2-му та 3-му розділах Книги Об'явлення згадуються сім церков, які ідентифікуються за містами, в яких вони розташовувалися, та спеціальними посланнями, надісланими до них. Є підстави вважати, що ці сім церков символічно представляють усіх віруючих у різні періоди часу, починаючи з П'ятидесятниці і аж до сьогодення. Це ще одне, ширше вживання слова «церква», яке описує всіх у кожному місці, кого Господь вважає покликаними зі світу, щоб служити Йому та Його справі.

Ісус мав на увазі широке, більш загальне значення цього слова, коли сказав Петру, що «сили смерті» не переможуть церкву. Саме це застосування використовує також Павло, коли в Ефесян 1:22,23 говорить про Христа як про «Голову над усім для церкви, яка є Його тілом». Саме в цьому сенсі Павло знову пише про «Церкву живого Бога, стовп і основу істини». 1 Тимофія 3:15

У 1-му Посланні до Коринтян 12:12, 13 Павло детальніше розглядає думку про те, що Церква є «тілом» Христа. Він каже: «Людське тіло має багато частин, але всі ці частини складають одне ціле тіло. Так само й із тілом Христа. Дехто з нас є юдеями, дехто — язичниками, дехто — рабами, а дехто — вільними. Але всі ми були охрещені в одне тіло одним Духом, і всі ми маємо одного Духа».

Як приєднатися

Як стати потенційним членом церкви — тобто церкви, заснованої Ісусом та апостолами? У Діяннях 2:47, цитованих раніше, сказано, що «Господь щодня додавав до церкви тих, хто мав спастися». Це вказує на те, що становлення членом Церкви Господньої залежить від Нього. Ми віримо, що з цим погодяться всі християни. Однак як саме Господь додає членів до Своєї Церкви і яким вимогам треба відповідати, щоб Господь визнав нас належними до Своєї Церкви?

Коротко кажучи, Писання вказує на такі кроки наближення до церкви: по-перше, покаяння та визнання того факту, що ми є членами проклятого гріхом і вмираючого роду, і тому не можемо стояти перед Богом у своїй власній праведності (Ісаїя 64:6; Марка 2:17; Дії 26:20). Далі йде прийняття Ісуса Христа як нашого особистого Викупителя і Спасителя, усвідомлення того, що лише завдяки цінності Його пролитої крові ми можемо бути прийнятими для Бога. Дії 13:38,39; 16:31; Римлянам 3:21-23; 5:1

Потім, на основі нашої впевненості в заслугах пролитої крові Спасителя, нас запрошують віддатися беззастережно, щоб виконувати волю Бога (). Ми можемо говорити про це як про «посвячення» себе Богові. Підкреслимо, що це посвячення робиться Богові, а не людині чи будь-якій земній організації.

Біблія дуже чітко пояснює, що це посвячення означатиме в нашому житті. Ісус сказав: «Якщо хтось хоче йти за Мною [бути Моїм учнем], нехай зречеться себе, нехай щодня бере свій хрест і йде за Мною» (Лука 9:23). Зректись себе не означає просто відмовитися від якихось дрібних задовольень чи насолод на короткий час або навіть назавжди. Це, скоріше, як і передбачає сам вираз, повне зречення себе. Це те саме слово, яке Ісус вжив, коли пророкував, що Петро тричі повністю зречеться того, що знає Його (Матвія 26:33, 34). Отже, зректись себе означає повністю відмовити собі у праві визнавати власну волю і замість цього прийняти волю Бога, виражену через Христа та Писання.

Яка божественна воля для тих, хто, відповідаючи на запрошення Ісуса, повністю зрікається себе? Вона виражена в його подальшому заклику щодня брати свій хрест і йти за ним. Ісус використовував символіку несіння хреста, щоб позначити йти на смерть. Коли Ісус виголосив це запрошення, він сам віддавав своє життя в жертву. Його жертва була завершена на Голгофі, коли він вигукнув: «Звершилося!» (Івана 19:30).

Ті, хто приймає запрошення Христа взяти свій хрест і йти за Ним, так само віддають своє життя в жертвовному служінні. Не всі вони буквально

розп'яті, хоча на початку християнської епохи деякі були. Багато хто зазнав мученицької смерті іншими способами. Однак у випадку кожного послідовника Учителя має бути і буде присутня готовність служити і страждати, незважаючи на наслідки.

Це питання наслідування Ісуса Павло описує як «посаджених разом у подібі Його смерті» (Римлянам 6:5). До того, як ми прийшли до Христа, ми були «мертві в гріхах і провинах» (Ефесянам 2:1). Однак завдяки покірній вірі в заслуги Його пролитої крові ми звільнені від Адамового осуду. Проте ми вмираємо; однак не як грішники, а як співжертводавці з Ісусом. Павло висловив цю думку, коли написав: «Тому благаю вас, брати, через милосердя Боже, щоб ви принесли ваші тіла в жертву живу, святу, приємну Богові, що є вашою розумною службою». Римлянам 12:1

Хрещені в Христа

У Римлянам 6:3,4 Павло написав: «Хіба ви не знаєте, що всі ми, хто охрестився в Христа Ісуса, охрестилися в Його смерть? Ми ж поховані з Ним через хрещення в смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми ходили в новизні життя». Хрещення, про яке тут йдеться, не є хрещенням у воді, а хрещенням у Христа і в Його смерть.

Слово «хрещення» у Новому Завіті перекладено з грецького слова, що означає «поховати» або «занурити». Наше хрещення у Христа — це поховання нашої волі у Його волі. Це хрещення у

смерть, бо Божа воля полягає в тому, щоб ми померли разом із Ним.

В Об'явленні 20:4 ця думка символічно виражена словом «обезголовлені». Тут ми читаємо про тих, хто «обезголовлений за свідчення Ісуса та за Слово Боже». Це не стосується буквального обезголовлення, а відмови від нашої волі, яку символізує голова (), та прийняття Христа як нашої Голови. Ефесянам 5:23; Колоссянам 1:18

Павло детальніше роз'яснює цю думку, кажучи: «Один Дух хрестив нас усіх в одне тіло» (1 Коринтян 12:13). Саме під впливом Святого Духа, через Слово Істини, ми притягуємося до Господа і ведені Його любов'ю, щоб повністю посвятити себе Йому. Оскільки це посвячення означає відмову від власної волі та прийняття волі Божої у Христі, Ісус таким чином стає нашою Головою, а ми стаємо членами Церкви, яка є Його тілом, якщо ми вірні своєму становищу перед Богом аж до смерті. Об'явлення 2:10

Таким чином, ми бачимо, як Бог силою Свого Духа додає майбутніх членів до Церкви Христа. Наша роль у цьому як окремих осіб полягає лише в тому, щоб підкоритися впливу Його Духа і зробити кроки, які вказує Боже Слово; тобто кроки покаяння, прийняття Христа та повного посвячення себе для виконання Божої волі.

Чи можемо ми, зробивши ці кроки, дізнатися, чи прийняв нас Бог і чи визнає нас тимчасовими членами церкви, Тіла Христового? Ми віримо, що так. Павло сказав у вже цитованому уривку, що, «поховані з Ним через хрещення у смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і

ми ходили в новизні життя» (Римлянам 6:4). Чи радісно ми ходимо в «новому житті»?

Павло також писав: «Якщо хтось у Христі, той є новим створінням: старе минуло, ось, все стало новим». (2 Коринтян 5:17). Чи минули старі речі, що належали до «минулого часу» нашого життя, у тому сенсі, що вони більше не мають для нас жодної реальної привабливості? (Ефесян 2:3). Чи знаходимо ми нашу найбільшу радість у нових речах Господа — нашому новому покликанні до божественної служби — наших нових надій, нових цілях, нових амбіціях?

Зробивши цей крок повного посвячення Господу, наші колишні друзі та родичі можуть не зрозуміти нас. У деяких випадках вони можуть навіть переслідувати нас. У будь-якому разі, вони не знайдуть у нас того самого рівня товариськості, бо вони не будуть у гармонії з нашим новим способом життя. Ми не будемо любити їх менше, ані не перестанемо робити для них усе, що можемо, але ми дізнаємося, що шляхи світу та шляхи посвяченого Божого народу часто дуже віддалені один від одного. Чи маємо ми такий досвід?

Павло знову написав: «Око не бачило, вухо не чуло, і в серце людини не входило те, що Бог приготував для тих, хто Його любить». Потім він додає: «Бог відкрив це нам Своїм Духом, бо Дух досліджує все, навіть глибини Божі». 1 Коринтян 2:9,10

Чи веде нас Господь день у день до глибшого розуміння чудових істин, що містяться в Його Слові? Чи «таємниці» Його Слова, що стосуються

нашого покликання у Христі Ісусі, стають зрозумілішими, коли ми прагнемо пізнати і виконувати Його волю? Якщо так, то ми маємо додаткове підтвердження того, що Він прийняв наше посвячення і веде нас шляхом праведності.

Сам Ісус дає нам дуже чітку впевненість щодо нашого становища перед Богом. По-перше, Він заявляє: «Хто до Мене приходить, того Я ні в якому разі не вижену» (Івана 6:37). Кілька віршів далі Він продовжує, кажучи: «Ніхто не може прийти до Мене, якщо не притягне його Отець, що послав Мене» (вірш 44). Якщо ми відчули притягальну силу Бога через Христа, то якої ще впевненості нам потрібно, крім цієї?

Дійсно, наша радість від духовних речей нового способу життя, яким ми живемо; втрата інтересу до колишніх речей плоті та світу; певна міра нерозуміння, а може, навіть переслідування з боку світу; наше зростаюче цінування духовних речей, особливо тих, що стосуються нашого небесного покликання — все це є свідченням того, що наше посвячення було прийняте Богом і що ми насправді були «охрещені» у Христа.

Водне хрещення

Питання про водне хрещення виникає природно, і це правильно, адже сам Ісус був хрещений у воді, і ми маємо слідувати Його стопами. Яка мета водного хрещення? Іоанн Хреститель хрестив для покаяння. (Матвія 3:11). Він не міг зрозуміти, чому Ісус просив про хрещення, бо знав, що Ісус не був грішником, а навпаки, був святим і праведним. Матвія 3:13-15; Євреїв 7:26

Хрещення Івана стосувалося лише членів єврейського народу. Воно символізувало їхнє повернення до завіту з Богом, за яким Він мав справу з усім народом — завіту, укладеного на горі Синай. Хрещення Івана також мало підготувати євреїв до прийняття їхнього Месії, Христа Ісуса, коли згодом розпочнеться Його служіння. Марка 1:4, 5; Луки 1:13-17; Дії 13:24, 25

Ісус не хрестився для покаяння у гріхах. Просячи Івана хрестити його, він просто сказав: «Нехай буде так тепер, бо так належить нам виконати всю праведність» (Матвія 3:15). Саме прикладу Ісуса ми наслідуємо у нашому водному хрещенні. Для нього це було символом його завіту померти жертвою та його надії, якщо він виявиться вірним, воскреснути з мертвих.

Як влучно занурення у воду зображує ці дві думки. Коли людина опускається у воду тим, хто її хрестить, вона стає безпорадною в його руках і залишалася б похованою, як у смерті, якби її не підняли з води. Таким чином, у нашому посвяченні ми віддаємо себе, щоб померти з Христом, натхненні обіцянками Бога, що ми будемо воскресені у воскресінні, так само як Ісус, щоб бути пов'язаними з Ним у великій майбутній роботі Його Царства. Римлянам 6:4,5; Філіп'янам 3:10,11

Отже, водне хрещення є прекрасним символом нашого справжнього хрещення у Христа. Воно не є необхідним у тому сенсі, що є обрядом спасіння. Однак, оскільки ті, хто має право на занурення у воду, зреклися своєї власної волі та уклали завіт виконувати волю Господа, вони визнають, що це є частиною волі Господа щодо

них, і вони з радістю підкоряться. Будь-яке інше ставлення свідчило б про те, що любов до волі Божої не є всепоглинаючою.

Організація церкви

Писання не вказує на те, що різні місцеві групи покликаних у ті ранні роки християнства мали якісь складні організаційні структури, і Біблія також не вчить, що це було Божим задумом для церкви. Однак учні в той час не були позбавлені певної організації. Їхні зібрання не були безладні, і різні привілеї служіння призначалися різним людям відповідно до їхніх здібностей. Матвія 25:15; 1 Коринтян 14:40; 2 Солунян 3:6,7; Тита 1:5

У структурі ранньої Церкви Ісус був загально визнаним Главою. Це відповідало власним настановам Ісуса, які Він дав Своїм учням, сказавши: «Один у вас Учитель, а саме Христос, а ви всі брати» (Матвія 23:8). Павло писав: «Христос є Головою Церкви, і Він є Спасителем тіла» (Ефесян 5:23). У 1-му Посланні до Коринтян 11:3 він висловлює ту саму думку, кажучи, що «Головою кожного чоловіка є Христос; ... а Головою Христа є Бог».

Ісус є не тільки Головою своєї Церкви, але й її фундаментом. «Ніхто не може покласти іншого фундаменту, крім того, що вже покладено, а це — Ісус Христос», — писав Павло (1 Коринтян 3:11). Членів Церкви також називають «домом Божим», який, як проголошено, «збудований на фундаменті апостолів і пророків, а сам Ісус Христос є наріжним каменем». Ефесян 2:19,20

Апостол Петро писав: «Тому й сказано в Писанні: Ось, я кладу в Сіоні камінь наріжний, вибраний,

дорогоцінний, і хто вірує в Нього, не буде засоромлений» (1 Петра 2:6). В Об'явленні 14:1-4 апостол Іоанн також підтверджує, що Ісус є «наріжним каменем» у Сіоні — досконалій церкві. Це особливо варто відзначити з огляду на неправильне тлумачення слів Ісуса: «Ти — Петро, і на цій скелі Я збудую Свою Церкву». Матвія 16:18

Це твердження було неправильно витлумачено як те, що Петро мав бути «скелею», на якій буде збудована Церква Христа. Однак це тлумачення виявляється помилковим, коли ми дізнаємося, що Ісус використав два різних грецьких слова, виголошуючи цю фразу. Коли Він сказав: «Ти — Петро», грецьке слово, перекладене як «Петро», — це «петрос», що означає «шматок скелі». Однак, коли він сказав: «На цій скелі я збудую свою Церкву», він використав грецьке слово «петра», що означає «масив скелі», тобто величезний камінь.

Петро щойно сказав Ісусу: «Ти є Христос, Син Бога живого» (Матвія 16:16). Ісус був задоволений цим визнанням. Ми можемо перефразувати Його відповідь Петру, щоб трохи прояснити її значення: «Петре, твоє ім'я означає, що ти — маленький шматок скелі — ніби камінчик. У порівнянні зі значенням твого імені великий факт мого Месіанства та того, що я є Сином Божим, є як велика скеля — великий валун — і Церква буде збудована на мені як на фундаменті».

У наступному номері журналу «Світанок» ми розглянемо тему «Церква». Серед важливих тем, що будуть обговорюватися, — роль дванадцяти

апостолів та інших слуг церкви; місія церкви; а також небесна та земна фази Божого плану спасіння всього людства через Христа.

Урок на 5 липня

Віруючий сотник

Ключовий вірш: *«Почувши це, Ісус здивувався і сказав тим, хто йшов за Ним: «Істинно кажу вам: такої великої віри я не знайшов навіть в Ізраїлі».*
Матвія 8:10

Вибрані уривки з Писання:
Матвія 8:5-13

Під час свого земного служіння Христос звершив багато чудес у Капернаумі, що в Галілеї, зокрема зцілив слугу сотника. У цьому оповіданні, хоча й немає письмових свідчень про те, що цей слуга був добрим, можна зробити висновок, що сотник був людиною впорядкованою. Такі люди зазвичай шукають і знаходять слухняних слуг. Крім того, у своєму діалозі з нашим Господом він заявив, що зник, щоб його слуги виконували те, що він їм наказував. Хоча сотник був язичником, він запропонував Ісусу просто сказати слово. Він вірив, що Господь має у своєму розпорядженні могутні сили, які не вимагатимуть від Нього особистого візиту та дотику до слуги, щоб зцілити його. Матвія 8:5-9

Наш ключовий уривок свідчить, що Ісус був вражений вірою римського сотника. Натомість євреї страждали від невіри в те, що Він є їхнім давно обіцяним Месією. «Кажу вам: багато хто прийде зі сходу та заходу й сяде за стіл з Авраамом, Ісаком та Яковом, сином , у Царстві липень 2026 року

Небесному. А сини Царства будуть викинуті у зовнішню темряву: там буде плач і скрегіт зубів. І сказав Ісус сотнику: «Іди, і нехай буде тобі, як ти повірив». І в ту ж саму годину його слуга одужав». Матвія 8:11-13

У цих словах для нас є урок, що здатність Ісуса була необмеженою. Крім того, Його благословення для нас пропорційні нашій готовності прийняти їх вірою; бо «без віри» неможливо догодити Богу. (Євреїв 11:6). Отже, ті, хто не здатні виявляти віру, не можуть мати частки в благословеннях, запропонованих у рамках небесного покликання, а мусять чекати на час, коли славне Царство Боже буде встановлене на землі. Матвія 6:10

Ядро класу небесного Царства було єврейським від дня П'ятидесятниці протягом трьох з половиною років, аж до часу, коли Корнілій був прийнятий як перший навернений з язичників. Відтоді «середня перегородка» між євреями та язичниками, яка раніше заважала останнім повною мірою користуватися Божими благословеннями, була зруйнована. (Ефесян 2:14). З того часу і донині Господь «покликав» і зібрав учнів з усіх народів.

Хоча вірні з-поміж євреїв матимуть частку в небесному царстві, народ загалом був відкинутий і кинутий у «темряву» світу. Вони переживали «плач і скрегіт зубів» протягом майже двадцяти століть. Однак, згідно з Писанням, настане час, коли Бог милостиво пробачить їхні гріхи і врятує їх від їхньої національної сліпоти. (Єремія 31:31-34). Вони будуть благословенні разом з усіма

родами землі в Месіанському Царстві. Буття 12:3;
28:14

Як же повинні радіти посвячені святі Божі з цього чудового задуму! Усі, хто прийме пропозицію спасіння і підкориться великому задуму Небесного Отця щодо встановлення миру та праведності на віки, отримають досконале й вічне життя на землі. Об'явлення 21:1-5

Відновлення Петра

Ключовий вірш: *«Коли вони поїли, Ісус сказав до Симона Петра: Симоне, сину Йоана, чи любиш ти Мене більше за цих? Так, Господи, – відповів той, – Ти знаєш, що я Тебе люблю. Ісус сказав: Паси моїх овець».*
Івана 21:15

Вибрані уривки з Писання:
Іоанна 18:15-18, 25-27; 21:15-17

Після свого воскресіння і протягом сорока днів Христос був завжди присутній, хоча його учні бачили Його лише час від часу. У цей час Він запевняв своїх послідовників, що воскрес, зміцнював їхню віру та давав їм вказівки щодо їхніх ролей після Свого вознесіння. Один із таких випадків стався на «Тіберійському морі», або Галілейському морі. Івана 21:1

У рамках сьогоденного уроку учні пережили чудесний улов риби після того, як Ісус дав їм вказівку закинути сітку з правого боку човна. Спочатку вони не впізнали нашого Господа, що стояв на березі. Тоді Іван — «той учень, якого Ісус любив» — зрозумів, що незнайомець, який там стояв, був воскреслим Господом, і проголосив своє переконання Петру. Івана 21:3-6

Петро, людина дії, і, безсумнівно, все ще страждаючий у серці від свого попереднього зречення Христа, стрибнув у море і доплив до берега, але, очевидно, був боязким, коли

дістався суші. Він не пішов безпосередньо до Ісуса, а зачекав і допоміг витягнути сітку, повну риби, на берег. Коли човен причалив, і все було закріплено та убезпечено, помітили, що незнайомиць розпалив вугілля і поклав на нього рибу, а також запросив втомлених «прийти і поїсти» з ним. Іоанна 21:7-12

У першому з трьох подібних запитань наш ключовий вірш зазначає, що Ісус запитав Петра, чи любить він Його більше, ніж рибальство. Тоді Ісус сказав йому вдруге: «Симоне, сину Йоана, чи любиш ти Мене? Він відповів: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе. Ісус сказав: «Паси моїх овець». Втретє він сказав йому: «Симоне, сину Йоана, чи любиш ти мене?» Петро засмутився, що Ісус втретє запитав його: «Чи любиш ти мене?» Він сказав: «Господи, ти все знаєш; ти знаєш, що я люблю тебе». Ісус сказав: «Паси моїх овець». Іоанна 21:16,17

Згадуючи про Петра, ми пригадуємо, як він казав, що навіть якщо всі покинуть Ісуса, він такого ніколи не зробить. Як же, мабуть, боляче було йому на душі, коли він почув, як заспівав півень, як і передбачив Учитель, адже він тричі зрікся свого Господа, вигукуючи прокльони (Матвія 26:69-75). Це важливий урок про нашу людську слабкість і необхідність виявляти милосердя одне до одного. Здається ймовірним, що під час цієї зустрічі на березі Галілейського моря, розмовляючи з Петром, Ісус, по суті, заспокоював його. Цим Учитель показав, що він був упевнений: Петро буде обережним у майбутньому і продовжуватиме приносити все на вівтар жертви аж до кінця свого шляху, після того

як його знову визнають гідним слугою свого Господа.

Повне розуміння цього питання, безсумнівно, має привести нас до того, щоб наше серце уподібнолося серцю нашого Небесного Отця. Ми не тільки прагнутимемо бути справедливими, праведними та чистими у своїх вчинках, але й бажатимемо бути милосердними до інших, бо, як і ми, вони також зазнають труднощів. Псалом 136:1-26

Ісус зустрічає Закхея

Ключовий вірш: *«Коли Ісус підійшов до того місця, Він підвів очі, побачив того чоловіка і сказав: «Закхею, швидко спускайся, бо сьогодні Я мушу бути в тебе гостем».*
Лука 19:5

Вибрані уривки з Писання:
Лука 19:1-10

Закхей був багатим митником, який мешкав у околицях Єрихону. Як єврей, він зазнавав зневаги від своїх співвітчизників, оскільки митники мали репутацію тих, хто обманює платників податків. Що ще гірше, він працював на римську владу. Коли Ісус проїжджав Єрихоном у дорозі до Єрусалима, у розповіді сказано, що Закхей «хотів побачити, хто такий Ісус, але, оскільки був низького зросту, не міг бачити через натовп. Тож він побіг вперед і виліз на сикомору, щоб побачити Його, бо Ісус мав пройти тим шляхом». Лука 19:3,4

Наш ключовий вірш демонструє, що Ісус мав здатність читати серця людей. Гордовитість єврейських глядачів була очевидною, оскільки вони були шоковані, дізнавшись, що Учитель бажає повечеряти в домі цієї людини, яку вони вважали грішником. Закхей, однак, радо прийняв Ісуса. Лука 19:6,7

Потім Закхей зробив заяву про відшкодування — половину свого майна він віддасть бідним, а тим,
липень 2026 року

кому він заподіяв кривду, відшкодує вчетверо () (Лука 19:8). Закон Мойсея, як правило, не вимагав від людей відшкодовувати вчетверо; зазвичай це була вартість заподіяної шкоди плюс одна п'ята частина. (Левит 5:14-16; Числа 5:5-7). Закхей пішов набагато далі. Тоді Ісус проголосив, що спасіння прийшло до дому Закхея. Це, здається, означає, що з божественної точки зору він був відновлений у Божій благодаті, проявивши той тип характеру, який міг бути використаний у служінні Богу. Лука 19:9

Як посвячені послідовники Христа, ми можемо винести уроки з вищезазначеного оповідання для нашого власного шляху. Вони повинні зробити нас чутливими до необхідності залишатися дуже близькими до Господа в наших думках, словах і вчинках. Як недосконалі представники людства, навіть народжені від Духа діти Божі усвідомлюють, що їх може охопити гріх. Такі вчинки можуть бути ненавмисними, а можуть бути частково навмисними з потенційними серйозними наслідками. Коли трапляються гріховні вчинки, їх потрібно визнати і покаятися, якщо ми хочемо відновити повну Божу прихильність. Молитва та наповнення наших думок святими думками можуть бути двома ефективними інструментами для запобігання або зменшення випадків гріха в нашому житті.

Відомий християнський письменник зробив таке зауваження щодо цього уроку: «Ми можемо знайти паралелі з цією подією, що належала до кінця єврейської епохи та плотського Ізраїлю, у кінці цієї епохи та у духовному Ізраїлі. Сьогодні ми бачимо деяких відступників від Господнього

Завіту Благодаті, так само як Закхей був відступником від Господнього Завіту Закону. Ми можемо побачити, що вони живуть у гріху, займаючись справами, які, як вони самі визнають, є несправедливими та суперечать їхній совісті. Тому ми не повинні проходити повз них, не проповідуючи їм Євангеліє, благу звістку великої радості; але якщо хтось із них виявить інтерес до істини, ми маємо намагатися допомогти їм, як наш Господь і Глава допоміг Закхею».

У досвіді Ісуса та Закхея ми бачимо чудовий приклад, якому маємо наслідувати у взаємодії з іншими, особливо з домом віри, нашими братами у Христі.

Марія — вірна мати

Ключовий вірш: «А Марія зберігала всі ці слова і роздумувала про них у своєму серці».

Лука 2:19

Вибрані уривки з Писання:

Лука 1:26-56; 2:15-19; Івана 2:1-5; 19:25-27

Сьогоднішній урок починається у Віфлеємі, заповненому мандрівниками, які прибули, щоб зареєструватися для перепису, оголошеного цезарем Августом. Серед натовпу був Йосип, тесля з Назарету, та його наречена Марія, яка була вагітна. Вони подолали велику відстань, щоб виконати римський указ, подорожуючи пильними дорогами та шукаючи притулку у переповненому місті. Лука 2:1-3

Неподалік, на полях недалеко від Віфлеєму, до пастухів завітав ангел Божий, який сповістив про народження Спасителя, Христа Господа. «І ангел сказав до них: Не бійтеся, бо ось я сповіщаю вам велику радість, яка буде для всього народу. Сьогодні в місті Давида народився вам Спаситель, який є Христос Господь». Послання ангела супроводжувалося небесним воїнством, що славilo Бога. Лука 2:8-14

Далі в оповіданні йдеться: «Коли ангели залишили їх і пішли на небо, пастухи сказали один до одного: «Ходімо до Віфлеєму й

подивімося на те, що сталося, про що Господь нам повідомив».

Тож вони поспішили й знайшли Марію та Йосипа, а також немовля, що лежало в яслах. Побачивши Його, вони розповіли про те, що їм було сказано про Цю Дитину, і всі, хто це почув, дивувалися з того, що пастухи їм розповідали». Лука 2:15-18

Все, що сталося, було для Марії незрозумілим, і наш ключовий вірш наводить на думку, що вона, можливо, задавалася питанням, яким буде результат цих подій. Хоча кілька місяців тому ангел оголосив їй, що вона народить сина, якому буде дано «трон Давида», Марія, ймовірно, не усвідомлювала повного масштабу цих божественних планів щодо її сина.

Крім того, Марія не могла тоді передбачити, що приблизно через тридцять три роки Ісус буде розп'ятий, воскресне з мертвих через три дні, а потім стане главою групи послідовників, яка формуватиметься протягом двох тисяч років — і все це з кінцевою метою викорінення гріха, страждань і смерті з людства.

У рамках наших постійних зусиль, щоб стати частиною класу Христа, нам потрібно уникати пристосування до цього світу і дбати про те, щоб не потурати плотським задоволенням, які інші вважають нормальними. Саме з цієї причини ми читаємо: «Думайте про те, що нагорі, а не про те, що на землі. Бо ви померли, і ваше життя сховане з Христом у Бозі» (Кол. 3:2, 3). Багато дій, які не є гріховними, приємні плоті. На відміну від певних заборон, які були дані народу Ізраїлю, у Новому Завіті ми не знаходимо багато наказів «не роби».

Натомість, як християни « », ми прагнемо виконувати у своїх серцях «дух» закону любові та закону праведності. Рим. 7:6

Ми, безперечно, благословенні тим, що можемо пережити реальність цього тексту: « Улюблені, тепер ми є синами Божими, і ще не відкрилося, чим ми будемо; але знаємо, що коли Він з'явиться, ми будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, яким Він є». 1 Івана 3:2

Образ Божий

«Бог створив людину за своїм образом, за образом Божим створив її; чоловіка і жінку створив їх».
Буття 1:27

Філософи кажуть нам, що людина, якою вона є сьогодні, набагато розумніша та розвиненіша, ніж будь-коли раніше в історії. Вони стверджують, що еволюція привела нас до цього. Твердження, що кожне покоління набагато розумніше за попереднє, з'явилося тому, що вчені на основі своїх розрахунків встановили, що людина існує на землі мільйони років, вдосконалюючись з кожним поколінням. Оскільки кожне покоління ставало більш розвиненим, вони дійшли висновку, що людина зараз досягла дуже високого рівня. Чи правильна ця філософія?

Як ми раді, що великий Творець всесвіту надав нам джерело інформації, з якого ми можемо дізнатися, що є істиною, а що — лише філософією. Він запросив нас, сказавши: «Ходімо до дому Господнього», і, увійшовши до Його дому навчання, ми знайдемо Боже власне свідчення щодо людини. Псалом 122:1

З цього джерела, Біблії, ми дізнаємося, що людина є «з землі» і що Бог створив її з «пороху землі». (1 Коринтян 15:47; Буття 2:7). Вдихнувши в нього, або наповнивши його, «подихом життя, ... людина стала живою душею». У цьому стислому описі створення людини немає навіть

найменшого натяку на те, що одна форма життя еволюціонувала з іншої, або що менш складна різноманітність перетворилася на більш складну істоту. Бог створив кожен вид як окремий і відмінний вид життя, як ми читаємо в першому розділі Книги Буття. Після кожного кроку, зробленого для підготовки землі до підтримки життя, і після кожного окремого створення рослин, риб, птахів і земних істот, Бог проголошував, що «це було добре». Буття 1:10, 21, 25, 31

У Книзі Буття 1:26, 27 ми читаємо, що «Бог сказав: «Створімо людину за нашим образом, за нашою подобою»». Ми помічаємо в Божому висловлюванні, що Він запропонував множинну думку: «Нехай вони панують над рибами морськими, і над птахами повітряними, і над худобою, ... і над усіма плазунами, що плазують по землі». З цього висловлювання очевидно, що коли Бог створив людину за Своїм образом, «чоловіка і жінку створив Він їх», Він мав на увазі, що і Адам, і Єва будуть у багатьох відношеннях дуже схожими на Нього.

Слова «образ» і «подібність» в івриті означають схожість або зразок. Людина була створена, щоб бути зразком Бога. Як досконалий чоловік, Адам, був зразком Бога? Звичайно, це не стосувалося його тіла. Наш Творець є набагато вищою істотою — духовною істотою — а людина є лише тілесною істотою, походженням із землі. Однак наш Творець справді створив людину як відображення свого образу в деяких аспектах. Частково ця схожість, або образ, полягала в здатності людини міркувати, пам'ятати,

сприймати як абстрактні, так і прості ідеї, виносити моральні судження та володіти інтелектуальними й естетичними якостями.

Досконала людина, Адам, отримала божественну якість совісті, яка давала йому змогу розрізняти добро і зло. Йому було дано вільну волю, щоб він міг повною мірою користуватися своїми здібностями до вибору. Якби це було не так, людство було б лише машинами, а наші дії контролювалися б кимось іншим. Однак це не так. Якби це було так, не було б можливості реалізувати здібності чи таланти, а також не було б шансу розвинути індивідуальний характер. Ця свобода вибору, звичайно, може бути доброю чи поганою, залежно від того, як її використовують.

Адам обрав гріх

Адам, ця славна, перша створена людина, був наділений усіма фізичними та розумовими благами. Усе його оточення було підготовлено для забезпечення його благополуччя. Творець дуже чітко наказав Адаму: якщо він буде дотримуватися праведного закону Божого, то житиме; якщо ж не послухається справедливого Божого наказу, то помре (Буття 2:15-17). Настанови Творця були дуже простими. Відповідальність Адама за те, чи заслуговує він на вічне життя в райському Едемі, залежала від його власної свободи вибору. На жаль, через непокору він був спокушений обрати гріх. Внаслідок його падіння з досконалості весь рід, який породили Адам і Єва, народився в гріху і підлягав покаранню смертю через спадковість. Псалом 51:5; Римлянам 5:12

Панування гріха і смерті тривало і триватиме, доки не буде виконано Божий задум, що дозволив це, і не настане належний час для його закінчення. У своїй любові Бог дав спокутника, спасителя, навіть Свого улюбленого Сина, Ісуса Христа, який «зазнав смерті» за кожного людину. (Євреїв 2:9). Це забезпечення спасіння людини від її справедливого вироку смерті було «даром» вільної благодаті. Римлянам 5:15-18

Внаслідок гріхопадіння наших перших батьків і протягом багатьох століть, що минули з того часу, ті якості, які від початку визначали людину як створену за образом її Творця, у значній мірі були виявлені лише у відносно невеликій частині всього людського роду. Дійсно, деякі благородні істоти прагнули культивувати такі чесноти величного Божого характеру; тоді як інші лише надягали маску божественності. Ця маска може призвести до приємної зовнішньої поведінки, але в їхніх серцях може бути мало справжньої чистоти характеру, з якою Бог створив наших перших батьків.

Оскільки Бог не може працювати з тими, кому бракує справжніх чеснот, Він старанно шукав серед людської родини тих, хто виявляв якості милосердя та любові з самої глибини своєї істоти. Цим людям Він надавав прихильність протягом століть, щоб здійснити свій план. Розглянемо одного з цих обраних, який протягом значної частини свого життя виявляв деякі з цих вищих якостей. Це був син Давида, Соломон.

Уроки від Соломона

Свобода вибору Соломона в пізніші роки привела його до того, що він став жертвою вимог своїх численних дружин, і в результаті він дуже розгнівав Бога. Проте в молодості він користувався великою прихильністю Бога. Соломон, здавалося, успадкував від свого батька такі якості, як розсудливість, здатність правити, вдячність за доброту Господа, яких Давид раніше навчився біля ніг святого пророка Натана.

Коли Давид постарів і став занадто немічним, щоб правити, його син Соломон, у юному віці двадцяти років, взяв на себе важку відповідальність за правління Ізраїлем. Ми можемо добре оцінити молитву, яку Давид виголосив за свого дорогого сина. Ті, хто є батьками і мають синів, можуть легко оцінити турботу Давида про Соломона. Ми поділяємо це саме почуття щодо наших синів, щоб вони знайшли благодать в очах Бога і щоб вони ходили з Ним праведно.

У 1-й книзі Хронік 28:9,10 записані слова, які Давид промовив до свого сина: «А ти, мій сину Соломоне, визнавай Бога свого батька і служи Йому з щирою відданістю та охочим серцем, бо Господь досліджує кожне серце і розуміє кожне бажання та кожну думку. Якщо ти шукатимеш Його, Він дасться тобі знайти; але якщо ти покинеш Його, Він відкине тебе назавжди. Подумай тепер, бо Господь вибрав тебе, щоб ти збудував дім як святилище. Будь сильним і виконуй цю роботу».

Господь обрав Соломона для будівництва святилища, що було мрією всього життя Давида. За допомогою та порадами вірного Божого пророка Натана, а також завдяки Божій милості, Соломон швидко вник у суть плану свого батька щодо будівництва Храму. Він знав, що добробут Ізраїлю залежав від дотримання ними Закону Божого та поклоніння Єгови.

Соломон просить мудрості

У своїй великій любові до Бога Соломон приніс тисячу цілопалень у Гібеоні. Він так сильно прагнув догодити Богу, що підготував цю велику жертву своєму Творцю. Під час перебування в Гібеоні молодий король побачив сон, у якому йому з'явився Господь. (1 Царів 3:5). Бог сказав Соломону: «Проси, що хочеш, щоб Я тобі дав», і відповідь Соломона була прекрасною — такою, яка могла вийти лише з люблячого серця. Соломон сказав: «Я лише маленька дитина: я не знаю, як виконувати свої обов'язки. ... Дай рабу Твоєму серце розсудливе, щоб судити народ Твій, щоб я міг розрізняти добро і зло, бо хто здатний судити цей великий народ Твій?» 1 Царів 3:7-9

Бог високо оцінив щире прагнення Соломонового серця. Він чудово відповів на його прохання, наділивши Соломона «серцем мудрим і розумним». Серед недосконалих людей більше ніколи не знаходилося нікого, хто міг би судити так мудро, як Соломон (1 Царів 3:10, 12). Завдяки його безкорисливому прохання Бог також пообіцяв: «Я дав тобі й те, про що ти не просив, — багатство й славу, — так що серед царів не буде нікого, подібного до тебе, за всі дні твого

життя. І якщо ти будеш ходити моїми шляхами, дотримуючись моїх постанов і заповідей, як ходив твій батько Давид, то Я подовжу твої дні». 1 Царів 3:13, 14

Прокинувшись від сну, Соломон радісно усвідомив, що його прохання сподобалося Богу. Він прибув до Єрусалима і приніс мирні жертви та цілопалення перед Ковчегом Завіту (1 Царів 3:15). Незабаром після цього він взявся за велике завдання будівництва Храму Ізраїлю, як наказав Господь.

Будівництво Храму

Ми згадуємо, як усі камені та деревину для Храму готували, обробляли та позначали для їхніх місць, і лише коли вони були готові, їх привозили на місце будівництва. Кожна деталь ідеально пасувала, і кожна з'єднувалася з наступною без звуку молотка, без звуку сокири чи залізного інструменту. (1 Царів 6:7). Хоча кожна частина цього великого Храму була підготовлена в різних місцях, коли їх принесли на місце, призначене для його зведення, нічого не довелося змінювати.

Який це урок для християнина! Ми не повинні ні на мить думати, що можемо безтурботно чекати свого часу, і що, коли ми дійдемо до кінця свого життя, раптово, дивовижним чином, ми будемо придатні для свого місця в царському Храмі. Це час підготовки. Ми повинні бути сформовані, витесані, відполіровані та пронумеровані вже зараз для того особливого місця, яке Господь має на увазі для нас у Своему духовному Храмі.

Ми усвідомлюємо, що храм Соломона був прообразом більшої споруди. «Ви — храм живого

Бога», — сказав Павло (2 Коринтян 6:16). Час для формування та час для праці у підготовці Божого духовного Храму — саме зараз. (1 Коринтян 3:9; Ефесян 2:10; Філіп'ян 1:6; 2:12,13). Коли всі частини, або члени, будуть готові протягом свого християнського життя — підготовлені серед цього «кривого та перекрученого» світу — вони будуть вставлені на своє належне місце в символічному небесному Храмі. Філіп'ян 2:15

З освяченням Храму Соломона було пов'язано багато радісних святкувань. (1 Царів 8:65, 66). Буде велика радість на небі й на землі, коли Христос, духовний Храм Божий, буде завершений, зібраний, і коли Божа слава увійде в нього. Вся земля отримає користь від завершення цього Храму і буде благословенна, так само як природний Ізраїль досяг zenіту свого процвітання за правління Соломона. Ефесянам 2:19-22; Об'явлення 3:12; 21:22-26

Наші дні

Залишивши мудрого царя Соломона на цьому етапі його життя, повернемося до розгляду наших днів. Ми бачимо, що запрошення Небесного Отця й досі лунає до тих, у кого Він бачить певну міру первісної подібності людини до Себе. Ті, хто володіє первісними якостями любові та послуху Богу, відповідають на ще більший заклик і служіння, ніж Соломон чи інші благородні постаті минулих століть. Сам факт, що ми все ще бачимо людей, які присвячують своє життя Богу, щоб йти слідами Його єдинородного Сина, є для нас доказом того, що ця робота покликання та пов'язані з нею шліфування, висікання та формування все ще тривають. Ми усвідомлюємо,

що це дійсно є методом реалізації плану спасіння, запропонованого давно Небесним Отцем. Ми також знаємо, що все сприяє на благо тим, хто любить Бога, тим, кого Він покликав згідно зі Своїм задумом: «Бо тих, кого Він наперед знав, Він також наперед призначив бути подібними до образу Свого Сина, щоб Він був первородним серед багатьох братів». Римлянам 8:28,29

Цей уривок з Писання повідомляє нам, що заздалегідь визначена група — церква — має бути копіями, образами Божого Сина, який також є копією та образом Отця. Як християни, жоден з нас у цьому житті не може стати досконалим, як був Ісус, хоч як би ми не старалися і як би довго не намагалися. Ми також не можемо взяти цю честь на себе за власним вибором. Якщо нас запросили стати послідовниками Ісуса, ця честь була надана нам Богом. 1 Солунян 2:12; Євреїв 5:4

Це проливає світло на цю справу, бо коли ми дивимося на наших братів-християн, усвідомлюючи, що вони отримали те саме запрошення, яке отримали ми, ми відповідно цінуватимемо їхнє спілкування. Ми прийняли запрошення Отця з вдячними серцями — Його милостиве забезпечення жертвою Ісуса, що уможливило нам увійти в ці стосунки. Роблячи це, одягаючи одягу праведності нашого Спасителя, щоб прикрити наші недоліки, стаючи прийнятними для Бога завдяки заслугі викупної жертви Ісуса, ми з радістю присвячуємо все своє єство, щоб почати робити те, що подобається нашому Небесному Отцю, навіть ціною великих

жертв для нас самих. Ісая 61:10; Римлянам 12:1; Ефесянам 1:5-7

Перш ніж зробити цей важливий крок, ми повинні в молитві обміркувати, що означає йти слідами Ісуса і ставати Його подобою. Наші прихильності повинні бути спрямовані на те, що вгорі (Кол. 3:2). Нова воля, новий розум повинні розвивати плоди і дари Духа. Щоб стати подобою Ісуса, треба завжди прагнути розвивати і виявляти ці риси характеру (Галатів 5:22,23; 2 Петра 1:5-7). Треба прагнути всіх почуттів, що догоджають Богу і гармонують із Духом Господнім, хоча це потребуватиме цілого життя розвитку під формуючим впливом Небесного Отця.

Необхідно не тільки виявляти любов до Господа, Істини та братів, але й мати люблячу, співчутливу турботу про світ. Щоб бути подібними до Господа Ісуса, ми повинні глибоко піклуватися про стогнуче створіння — навіть про наших ворогів, тих, хто зневажає нас. Матвія 22:37-39; Івана 13:34, 35; Лука 6:27,28

Послух серцем

У Приповістях 4:23 сказано: «Бережи своє серце понад усе, бо з нього походять джерела життя». Щодо тих, хто слідує за Ісусом, наше право бути частиною Божого духовного Храму буде визначено тим, як ми розвиваємо свої серця зараз. Ми маємо цей «скарб у глиняних посудинах», і тягарі світу та наші плотські слабкості намагатимуться відвернути нас від нашої мети. (2 Коринтян 4:7). Однак, як і у випадку з батьком Адамом, царем Соломоном і навіть нашим Господом Ісусом, ми також маємо

вільний вибір у питанні того, кому ми будемо підкоряти своє серце. Нас не примушували служити Господу, Істині чи братам. Це наш вільний вибір. З очима, спрямованими на Ісуса, ми можемо стати подібними до Нього. Наше бажання йти тим шляхом, яким йшов Ісус, є благородним. Наша мета — зайняти те місце в Храмі, до якого Отець так милостиво нас запросив, і її можна досягти лише ставши подібними до образу Його улюбленого Сина. Римлянам 8:29; 2 Коринтян 3:18

Можливо, ми замислювалися над тим, яким буде досвід, якщо ми будемо вірними, коли воскреснемо як духовні істоти, коли отримаємо чудову привілею почути слова: «Добре, добрий і вірний слуго: ти був вірний у малому, я поставлю тебе над великим: увійди в радість свого господаря» (Матвія 25:21). Писання надає нам певну інформацію з цього приводу.

За завісою

Апостол Павло каже нам: «Якщо ми з'єдналися в подобі смерті [Ісуса], то будемо й у подобі Його воскресіння» (Римлянам 6:5). У чому полягає «подібність» нашого Господа після Його воскресіння? У Посланні до Євреїв 1:3 сказано, що Ісус є «точним образом», або точною копією Бога! Ті, хто вірно слідує за Ісусом у Його жертві та служінні, і хто через «терпеливе наполегливість у добрих ділах шукає слави, честі та безсмертя», стануть подібними до свого Господа та Глави — всі члени Божої божественної родини. Римлянам 2:7

Є ще одна думка щодо виразу «точний образ». Дійсно, наш Господь був подібний до Отця у своєму долюдському ангельському стані як «Логос». Навіть коли Він прийшов на землю як людина, Він був подібний до Бога, бо Його характер завжди був у повній гармонії з характером Його Отця. Однак апостол Павло каже нам, що Ісус тепер «сів праворуч Величності на висоті», будучи слухняним аж до смерті, і то смерті хресної. Через це Бог високо підніс Його і дав Йому ім'я, що вище за кожне ім'я. Тепер Ісус ще повніше є «точним образом» невидимого Бога, маючи божественну природу. Євреїв 1:3; Філіп'ян 2:8,9; Колосян 1:15

Ми також читаємо: «Ось, яку любов дарував нам Отець, щоб ми називалися синами Божими; тому світ нас не знає, бо не знав Його. Улюблені, тепер ми є синами Божими, і ще не відкрилося, чим ми будемо; але знаємо, що коли Він з'явиться [грец.: стане явним], ми будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, яким Він є. І кожен, хто має цю надію на Нього, очищає себе, як і Він чистий». 1 Івана 3:1-3

Таким чином, ми бачимо, що наш Господь Ісус тепер є точним образом і подобою Бога, хоча наш Небесний Отець був і завжди буде більшим за всіх. (Івана 10:29; 14:28; 1 Коринтян 15:24-28). Ісус отримав цю нагороду завдяки своєму вірному служінню. Він ніколи не вагався у своїй покірності виконувати волю Отця, незважаючи на ціну. Бог високо підніс Його, і Він радий зробити те саме для «покликаних, обраних і вірних» членів Церкви, нареченої Ісуса, Його тіла. (Об'явлення 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Коринтян

12:12,27). Вони воскреснуть на подобу Господа Ісуса. Це чудова обіцянка, яку ми можемо і отримаємо, якщо будемо слухняні й вірні аж до смерті! (Об'явлення 2:10). Павло висловив це так: «Ви зняли стару людину з її вчинками і одягнули нову людину, яка оновлюється в пізнанні за образом Того, Хто її створив». «Як ми носили образ земного [Адама], так і будемо носити образ небесного [подібність до Бога]». Колосян 3:9,10; 1 Коринтян 15:49